

[Albrechtsen]

ve enige om, at den beskrivelse af reglerne, som er givet i Jyllands-Posten og af venstres pressetjeneste, er korrekt.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Ja, det kan jeg bekræfte. Den er korrekt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 664

3) Til statsministeren af:

Albrechtsen (VS):

»Kan statsministeren bekræfte, at han fejlagtigt har oplyst, at direktivforslag skal vedtages med enstemmighed i de tilfælde, hvor det er lykkedes EF-Parlamentet at få gennemført ændringer i EF-Kommissionens oprindelige forslag?«

Skriftlig begrundelse

Der har været en betydelig forplumring af begreberne i debatten om de nye regler for samarbejdet mellem EF-Parlamentet, Kommissionen og Ministerrådet. Ikke mindst statsministeren har under folketingets debat-ter bidraget hertil.

I debatten den 28. januar 1986 i folketinget sammenblander statsministeren således to afgørende forskellige situationer. Nemlig den situation, hvor Parlamentet har forkastet et forslag i dets helhed, og hvor forslaget derpå kun kan vedtages ved enstemmighed, og den situation, hvor Parlamentet fremsætter ændringsforslag, men ikke forkaster hovedforslaget. Det er denne sidste situation, der er den farlige, og Parlamentet vil næppe bruge den første mulighed ret ofte; det ville jo være dumt, da Parlamentet og Kommissionen netop ofte er enige. Det afgørende er nemlig, at i det sidste tilfælde vil det samlede og ændrede forslag kunne vedtages med kvalificeret flertal, efter at Parlamentets ændringsforslag er stemt ind. Det kræver enstemmighed at hindre, at Parlamentets ændringsforslag kommer ind. Statsministeren sammenblander ganske enkelt denne form for »negativ« enstemmighed med spørgsmålet om enstemmighed i den endelige afstemning.

Dette fremgår af Folketingstidende 1985-86, sp. 5935, den 28. januar 1986, hvor statsministeren sagde: »Man kan altså sige, at

Parlamentet i yderste fald vil kunne foranledige, at Ministerrådet skal træffe sin afgørelse ved enstemmighed, dvs. som det er i dag. I værste fald kan vi altså risikere, at det i fremtiden vil være, ligesom det er i dag ... Ja men hvad er det så for noget? Det er en detalje uden betydning.« Dette er direkte i modstrid med pakkens forslag til art. 149, stk. 2, bogstav e): »Rådet vedtager med kvalificeret flertal det af Kommissionen genbehandlede forslag«.

Og det fremgår klart af sammenhængen i den citerede passus fra statsministeren, at det er dette tilfælde, hvor Kommissionen har optaget nogle af Parlamentets ændringsforslag i sit genbehandlede forslag, der er tale om.

Albrechtsen (VS):

Det glæder mig, at vi er enige vedrørende Jyllands-Posten, og derudaf kan jeg konkludere, at statsministeren rodede ganske fantastisk rundt i det under folketingsdebatten den 28. januar. Statsministeren og andre borgerlige hånedes dengang pakkemodstanderne for at komme med gale oplysninger, sprede forvirring osv. Det viste sig altså ved en nærmere analyse, at det faktisk var statsministeren, der gav vildledende oplysninger og spredte ikke så lidt forvirring. Især sammenblandede statsministeren spørgsmålet om den negative enstemmighed, den enstemmighed, der skal til for at få ændringsforslag ud under behandlingen, med spørgsmålet om enstemmighed ved den endelige afgørelse, som er en positiv enstemmighed. De to ting sammenblandede statsministeren, og dermed var statsministeren i stand til at give det indtryk, at disse nye regler om Parlamentet er ufarlige.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg må minde om den skriftlige motivering, spørgeren har givet, så får vi måske lettere klarhed frem. Der spørges, om jeg kan bekræfte, at jeg fejlagtigt har oplyst, at direktivforslag skal vedtages med enstemmighed i de tilfælde, hvor det er lykkedes EF-Parlamentet at få gennemført ændringer i EF-Kommissionens oprindelige forslag. Det spørgsmål må jeg svare nej til. Det kan jeg ikke bekræfte; det vil heller ingen anden kvindefødt kunne.